

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobců:

a) M. H.

b) J. H.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Martinem Hasíkem
sídlem Brněnská 53/101, Třebíč

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno

za účasti:

1. obec Úsuší

sídlem Úsuší 3, Tišnov

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Fialou
sídlem Helfertova 2040/13, Brno

2. ADATE REAL s.r.o.

sídlem Midlochova 134/10, Brno

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2021, č. j. JMK 87224/2021

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou vedenou u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 101/2021 domáhala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, které zamítlo společné odvolání žalobců proti předchozímu prvostupňovému správnímu rozhodnutí Městského úřadu Tišnov, odbor stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 12. 2022, č. j. MUTI 48217/2020, kterým byla ve vazbě na § 94p odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s § 149 odst. 4 správního řádu zamítnuta žádost žalobců ze dne 15. 7. 2019 o vydání společného povolení pro stavbu nazvanou „Novostavba RD na pozemku parc. č. XA v k. ú. X.“ na pozemcích p. č. XA, XB a XC v k. ú. X.
2. Vůči témuž rozhodnutí žalovaného směřovala i žaloba původně obou žalobců (nyní již jen žalobce) vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 103/2021. Usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2023, č. j. 30 A 101/2021-81 byly tyto žaloby spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí.
3. Společně s podanou žalobou žalobkyně podala návrh, jímž se domáhala zrušení opatření obecné povahy územního plánu Úsuší v části A.3.3 vymezující specifické podmínky pro lokalitu Z1, a to – zajistit napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení, zajistit vyhovující vnitřní dopravní obsluhu; respektovat trasu navrženého vodovodního přivaděče BOV a také zrušení na straně 52 textové části věty „pro plánované lokality určené k zástavbě dle ÚP obce budou prováděny dostavby vodovodů s napojením na vybudované rozvody s vystrojením sítě dle předchozího popisu“. Rozsudkem ze dne 15. 11. 2021, č. j. 64 A 6/2021-170 zdejší soud návrh na zrušení části územního plánu Úsuší zamítl. Dne 17. 5. 2022 Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 7 As 416/2021-21 zamítl kasační stížnost žalobkyně proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně. Dne 23. 8. 2022 vydal Ústavní soud usnesení sp. zn. III.US 1930/22, kterým odmítl ústavní stížnost žalobkyně proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah žalob žalobkyně a žalobce

4. Žalobkyně uvedla, že sice nesouhlasí s prvostupňovým správním rozhodnutím (a závazným stanoviskem Městského soudu Tišnov, odbor územního plánování ze dne 4. 3. 2020, č. j. S-MUTI 41770//2019/OUP - dále jen „závazné stanovisko I“), ovšem s ohledem na skutečnost, že se žalovaný zabýval pouze vypořádáním námitek žalobkyně proti negativnímu závaznému stanovisku I, nutně omezuje svůj návrh na vypořádání se s tímto stanoviskem a podkladovým opatřením obecné povahy. Žalobkyně namítala, že její záměr má v mezním sousedství zrealizovanou a zkolaudovanou stavbu rodinného domu X č. p. X. Záměr žalobkyně i tohoto již stojícího domu se nachází v lokalitě Z1 územního plánu Úsuší a měly by pro něj platit totožné podmínky. Žalobkyně se domáhá rovného přístupu, který byl odepřen, neboť na sousedním pozemku byla umožněna realizace stavby obdobné jejímu záměru. Pozemky, na nichž chce žalobkyně svůj záměr realizovat, jsou podle územního plánu zastavitelné přesně tím způsobem, jak žádá žalobkyně. Z územního plánu vyplývá, že lokalita Z1 je určena pro obytnou výstavbu 18 RD a jedná se o pozemek v severní části obce navazující na zastavěné území. Dále je uvedeno, že pozemek je dopravně napojitelný na

navrženou místní komunikaci v trase účelové cesty a na inženýrské síti. Žalobkyně dále namítala, že předmětný územní plán obce obsahuje nezákonné specifické podmínky pro lokalitu Z1, a to zajistit napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení, zajistit vyhovující vnitřní dopravní obsluhu, dále respektovat trasu navrženého vodovodního přívaděče BOV a také obsahuje nedůvodnou a diskriminační pasáž v textové části územního plánu „Pro plánované lokality určené k zástavbě dle ÚP obce budou prováděny dostavby vodovodu s napojením na vybudované rozvody s vystrojením sítě dle předchozího popisu“. Žalobkyně namítala, že součástí jejího projektu je napojení na silniční dopravní komunikaci, na níž je napojený sousední RD č. p. X. Tato komunikace je dostatečná pro obsluhu rodinného bydlení a v roce 2018 byla určena pro osobní hromadnou dopravu, několik měsíců za sebou byla užívána autobusy. Přes lokalitu Z1 vede záhumenní cesta, záměr žalobkyně ji nevyužívá, realizuje soukromou paralelní cestu s ohledem na nečinnost obce; žalobkyně realizaci vlastního dopravního napojení fakticky nebrání obci ve zhotovení předvídané komunikace pro lokalitu. Žalobkyně dále namítala, že obec nečiní žádné kroky k realizaci rozšíření vodovodní sítě, tato nebyla do územního plánu zahrnuta.

5. Žalobce v jím podané žalobě namítal, že ze znění územního plánu nelze dovodit restriktivní závěr o tom, že navrhovaná stavba nesplňuje textaci územního plánu „v rámci dostavby obce dle ÚP bude provedeno rozšíření vodovodní sítě současně s plánovanou zástavbou rodinnými domy, s respektováním stávající zástavby a zařízení obce za dodržení ochranných a bezpečnostních pásem stávajících inženýrských sítí“. Stavba nebrání tomu, aby bylo realizováno předpokládané rozšíření vodovodní sítě. Stavebníci s tímto do budoucna počítají, aby tak mohla být stavba realizována v souladu s požadavky územního plánu. Stavba počítá s vybudováním vlastního zdroje pro pitnou vodu, což vyhovuje kritériím pro zásobování pitnou vodou. Jestliže územní plán uvádí, že stávající prameniště pro veřejný vodovod není vydatné, pak vybudování vlastního zdroje pro předmětnou stavbu je logické a souladné s územním plánem. Odvolací rozhodnutí se nevypořádalo s námitkami žalobců ve smyslu dostatečnosti napojení stavby na studnu a její připravenosti v budoucnu se napojit na vodovodní síť.
6. Žalobce dále namítal, že územní plán umožňuje v dané lokalitě bez dalšího realizovat navrženou stavbu tak, že bude napojena na stávající účelovou komunikaci. Ačkoliv územní plán v části Dopravní infrastruktura výslovně uvádí, že navržené místní komunikace jsou jednoznačně vymezeny pozemkem stavby a určeny navrženou funkční skupinou C a typem, který je zřejmý z výkresové části územního plánu (tedy z výkresové části musí být patrný rozsah a konkrétní umístění navržené místní komunikace) v dotčené lokalitě tak tomu není, přičemž úřad územního plánování vykládá tuto část územního plánu příliš extenzivně, bez konkrétního zákonného zmocnění. Nelze připustit výklad učiněný orgány územního plánování, že stavba RD v lokalitě určené přímo k zástavbě rodinnými domy může být realizována až po vybudování místní komunikace na cizích pozemcích. Územní plán pouze stanoví, že je třeba zajistit napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení a zajistit vyhovující vnitřní dopravní obsluhu. Tomu předložený záměr plně vyhovuje. Stavba je navržena s dostačujícím napojením na stávající veřejnou dopravní infrastrukturu a nijak nebrání další zástavbě dané funkční plochy. Navržená pojízdná plocha nemá žádné omezení, která by bránila dalším vlastníkům ji využít jako veřejnou cestu. Stávající účelová komunikace byla z důvodu objízdné trasy vyfrézovaná a zpevněná vápnem a makadamem a byl proveden dvojitý asfaltový nástřik. Žalobce dále namítal, že jeho odvolací argumentace nebyla řádně vypořádána. Žalobci mají nadále zájem na vybudování rodinného domu, přičemž žalovaný se nezabýval problematikou řešení veřejného

prostranství a odstupu staveb; znemožnil tak zcela seznat závazný právní názor na tuto problematiku.

II. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

7. Písemné vyjádření k žalobě podala společnost ADATE REAL s.r.o. (dále jen „ADATE REAL“). Uvedla, že mimo jiné je vlastníkem pozemku p. č. XB v k. ú. X, který jako realitní společnost oddělila za účelem vybudování přístupové komunikace k pozemkům žalobců. K tomu byla fakticky donucena nečinností obce stran realizace přístupové komunikace k pozemkům určeným k zastavění. Uvedený pozemek jako přístupová komunikace je reálně využíván s ohledem na rozdílnou nivelitu s původní obecní cestou na pozemcích p. č. X a X v k. ú. X. Na pozemek p. č. XB je dopravně napojena již stavba RD č. p. X ve vlastnictví ADATE REAL. Napadené rozhodnutí nemůže obstát ve světle předchozího rozhodování o umístění rodinného domu ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Rozhodnutí má navíc potenciál přímo zasáhnout do majetkových poměrů ADATE REAL s ohledem na smluvní vztahy k pozemkům v lokalitě Z1 v obci, kterou ADATE REAL rozčlenilo a nové parcely převedlo novým vlastníkům k individuální rodinné výstavbě. Ústní vyjádření obce Úsuší je uvedeno v odst. 9 tohoto odůvodnění.

III. Jednání před Krajským soudem v Brně

8. Jednání byli přítomni zástupci účastníků a právní zástupce obce Úsuší (včetně starosty obce). V rámci nařízeného jednání setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
9. Nově své stanovisko prezentoval zástupce obce Úsuší. Uvedl, že obec nehodlá bezdůvodně bránit výstavbě rodinného domu, musí však být splněny podmínky stanovené územním plánem, jenž vychází z vůle a možností obce, přičemž obec je povinna ze zákona pečovat o všestranný rozvoj svého území. Obec nemůže souhlasit s uvedeným nekoncepčním řešením, například připojením rodinného domu na nevyhovující komunikaci se zástřikovým asfaltem, ale požaduje splnění podmínek podle územního plánu, tedy napojení celé lokality na vyhovující komunikaci a dopravní řešení odpovídající lokalitě, kde je navrhována výstavba většího počtu rodinných domů. Předchozí investor měl s lokalitou zcela jiný záměr. Nynější stav je takový, že žalobci na základě „partyzánské činnosti“ hodlají realizovat svůj dům v rozporu s územním plánem, což by mohl být impuls pro další živelnou výstavbu v blízkém okolí. Obec usiluje o to, aby byl v dané lokalitě vybudován funkční celek, přičemž běžné je, aby stavebník či developer investičně přispěl na výstavbu lokality, tak aby obec mohla spolu se zájemci spojit finanční síly a vybudovali funkční celek. Jestliže by se každá zvažovaná nemovitost měla napojit na vlastní studnu, mohlo by to ovlivnit centrální zdroj vody pro obec.
10. K věci se dále vyjádřil starosta obce Ing. M. V., jenž uvedl, že pozemky v předmětné lokalitě náležely jinému vlastníkově než společnosti ADATE REAL, ta je koupila někdy v roce 2009. Původní vlastník měl zájem vybudovat na pozemcích pouze jeden ranč v celé ploše s výběhem pro koně. Poté ADATE REAL (nový vlastník) obci uváděla, že má v plánu v dané lokalitě vybudovat rovněž jeden dům. Z obce vede k lokalitě původně nezpevněná účelová komunikace, jenž byla v roce 2018 z důvodu stanovení objízdky opatřena nástřikem asfaltu. Obec jednala jak se společností ADATE REAL, tak také s žalobci o požadavku na spolupráci, ovšem bezvýsledně. Úsuší je malou obcí s ročním rozpočtem cca 2,5 milionu korun, přičemž její částí je místní část Čížky, kde například vodovod vůbec zaveden není a povinností obce je zajistit péči o komplexní rozvoj obce. V současnosti si z uvedených

důvodů nemůže obec dovolit bez příspěvku dotčených vlastníků dobudovat potřebnou infrastrukturu.

11. Zástupci účastníků, ani zástupce osoby zúčastněné na řízení, nepožadovali, aby soud prováděl v dané věci dokazování. Soud provedl z vlastní iniciativy důkaz pasportem dopravního značení a místních komunikací pro obec Úsuší z března roku 2017 (čl. 101 – 109 soudního spisu, získaný ze související věci 64 A 6/2021 – viz odst. 3 shora) rozhodnutím o povolení uzavírky ze dne 14. 5. 2018, č. j. MUTI 12591/2018/ODŽÚ/DV-2 (čl. 110 – 114 soudního spisu, získaný rovněž z uvedené související věci) a tiskovými výstupy ze stránky www.cuzk.cz (mapové podklady dané lokality opatřené soudem, čl. 115 – 119 soudního spisu).

IV. Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaného.
13. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná
14. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav vyplývající z napadených rozhodnutí a připojených správních spisů.
15. Žalobci dne 15. 7. 2019 podali žádost o vydání rozhodnutí o umístění a povolení stavby „Novostavba RD na pozemku p. č. XA v k. ú. X.“ na pozemku p. č. XA (orná půda), XB (orná půda), XC (orná půda) v k. ú. X. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 29. 12. 2020, č. j. MUTI 48217/2020 tuto žádost zamítl postupem podle ust. § 94 p odst. 2 stavebního zákona a § 149 odst. 4 správního řádu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí především vyplývá, že podstatným důvodem pro zamítnutí předmětné žádosti bylo negativní závazné stanovisko I, jež vyslovalo, že předmětný záměr je nepřipustný. Orgánem územního plánování bylo zjištěno, že záměr není souladný s územním plánem Úsuší, jež nabyl účinnosti dne 31. 12. 2009 (dále jen „územní plán“) z následujících důvodů. Řešením dopravního napojení rodinného domu formou zpevněné pojízdné plochy přes p. č. XB v k. ú. X je v přímém rozporu se stanoveným požadavkem územního plánu na zajištění vyhovující vnitřní dopravní obsluhy zastavitelné plochy Z1 a zabraňuje dalšímu rozvoji této lokality. Dále je záměr v přímém rozporu s předloženou koncepcí dopravní infrastruktury sloužících k napojení navazujících budoucích staveb pozemků, která byla správnímu orgánu deklarována v souvisejících úkonech. Záměr nesplňuje podmínku územního plánu spočívající v zajištění napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení, prodloužení místních komunikací v trasách účelových. Dále bylo orgánem územního plánování vysloveno, že v koncepci rozvoje obce podle územního plánu je stanoven požadavek na rozšíření vodovodní sítě současně s plánovanou zástavbou rodinnými domy. Zamýšlená stavba deklaruje v projektové dokumentaci zajištění napojení rodinného domu na vodovodní přípojku, na projektovaný vodovodní řad. Nebylo však doloženo, že by došlo k potřebnému prodloužení vodovodní řady, na který by bylo možné navrhovanou stavbu vodovodní přípojky napojit. Není tak zajištěn soulad zamýšlené stavby se stanovenou koncepcí zásobování pitné vody podle územního plánu. Stavební úřad dále ve své argumentaci vycházel i ze sdělení k přezkumu závazného stanoviska I, jež bylo vydáno Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu dne 22. 9.

2020 pod č. j. JMK 129341/2020 OÚPSŘ. V rámci tohoto sdělení Krajský úřad Jihomoravského kraje vyslovil, že orgán územního plánování postupoval při vydání závazného stanoviska I. správně, nebylo zjištěno porušení právních předpisů, které by bylo důvodem pro zrušení nebo změnu závazného stanoviska. Stavební úřad ve svém rozhodnutí dále uvedl, že předmětnou žádost žalobců zamítl, neboť v dané věci bylo vydáno negativní závazné stanovisko znemožňující žádosti vyhovět. Přesto se stavební úřad dále také zabýval otázkou, zda je záměr v rozporu s obecnými požadavky na využívání území, přičemž dospěl k závěru, že s některými požadavky zvláštních předpisů a stanovisky dotčených orgánů je záměr souladný, s jinými nikoliv. V rámci odvolacího řízení bylo s ohledem na námitky žalobců směřující proti závaznému stanovisku I. vyžádáno závazné stanovisko u Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, jenž bylo vydáno dne 22. 4. 2021 pod č. j. JMK 56430/2021; toto závazné stanovisko (dále jen „závazné stanovisko II“) potvrdilo závazné stanovisko I., přičemž se ztotožnilo s důvody uvedenými v závazném stanovisku I. Žalobou napadené rozhodnutí poté odvolání žalobců zamítlo s odkazem na existenci negativních závazných stanovisek orgánů územního plánování, přičemž žalovaný dále přes odvolací námitky žalobců neposuzoval hodnocení stavebního úřadu o nenaplnění dalších požadavků zakotvených v § 94o odst. 1 stavebního zákona, ani hodnocení o vnitřní rozpornosti textové a výrokové části předložené dokumentace.

16. Jak bylo uvedeno v odst. 3 shora, soud již rozhodl o části původního návrhu na zahájení řízení žalobkyně, a to v části návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Úsuší (v poukazovaném odstavci tohoto odůvodnění je uveden rozsah, v jakém se žalobkyně domáhala zrušení územního plánu). Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 15. 11. 2021, č. j. 64. A 6/2021-170 posuzoval námitky žalobkyně nacházející se v původním návrhu na zahájení řízení ve vztahu k napadené části územního plánu. Tyto námitky z povahy věci v nyní projednávané části soud již znovu neřeší a v podstatném rozsahu připomíná svoje předchozí závěry k dané části návrhu žalobkyně: obcí zvolené a žalobkyní napadené specifické podmínky pro předmětnou lokalitu v době vydání územního plánu neznamenal vybočení ze zákonných mantinelů upravujících obsah a možnou regulaci územního plánu. Specifické podmínky se týkají vlastníků všech nemovitostí v rámci uvedené lokality. Závěry Krajského soudu v Brně byly následně shledány v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2022, č. j. 7 As 416/2021-21 jako správné, ústavní stížnost žalobkyně proti rozsudku Nejvyššího správního soudu byla usnesením ze dne 23. 8. 2022, sp. zn. III.ÚS 1930/22 odmítnuta jako nedůvodná (Ústavní soud se ztotožnil s právními závěry kasačního soudu – obec stanovenými specifickými podmínkami nevykročila mimo zákonný rámec).
17. Pokud jde o právní rámec projednávané věci, k ní uvádí soud následující. Podle ust. § 94o stavebního zákona platí, že ve společném územního a stavebním řízení stavební úřad posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
18. Podle ust. § 94p odst. 2 stavebního zákona platí, že není-li stavební záměr v souladu s požadavky uvedený v § 94o, stavební úřad žádost zamítne.

19. Podle ust. § 149 odst. 6 správního řádu platí, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
20. Podle ust. § 51 odst. 3 správního řádu platí, že je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.
21. Podle ust. § 18 odst. 2 stavebního zákona platí, že územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský i hospodářský potenciál rozvoje.
22. Podle ust. § 18 odst. 3 stavebního zákona platí, že orgány územního plánování postupem podle tohoto zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů.
23. Dle § 4 odst. 2 stavebního zákona stavební úřady a orgány územního plánování postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránící veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo podle stavebního zákona. Stavební zákon tedy stojí na tom, že stavební úřady mají rozhodovat o věcech, které spadají do jejich působnosti a k jejichž posouzení mají dostatečnou odbornou kompetenci. Ve věcech, kde stavební úřad tímto nedisponuje, jej doplňují dotčené správní orgány, do jejichž působnosti daná oblast právní regulace spadá.
24. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Z odst. 7 dále plyne, že v případě odvolání směřujícího proti obsahu závazného stanoviska si odvolací správní orgán vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Pokud nelze závazné stanovisko potvrdit nebo změnit bezodkladně, nadřízený správní orgán potvrdí nebo změní závazné stanovisko nejpozději do 30 dnů ode dne vyžádání jeho potvrzení nebo změny. K této lhůtě se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ohledání na místě nebo jde-li o zvlášť složitý případ. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží (pozn. podtržení doplněno soudem).
25. Nejvyšší správní soud vymezil vztah mezi stavebním úřadem a dotčeným správním orgánem v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, tak, že „dotčené orgány státní správy nejsou v pozici účastníků řízení, nýbrž zauímají postavení sui generis; podstatou tohoto postavení je odborná pomoc stavebnímu úřadu, který stavební řízení vede, a dále hájení zájmů, které jsou svěřeny do jejich věcné působnosti. Zmíněná pomoc se projevuje ve formě vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek, rozhodnutí atd., jimiž se dotčené orgány státní správy vyjadřují k umístění stavby do území. Stavební úřad je jejich stanovisky vázán (§ 126 stavebního zákona), neboť sám nedisponuje jednak působností, jednak ani odbornou kompetencí v oblastech veřejné správy, které zastupují dotčené

orgány státní správy. Stavební úřad plní v tomto ohledu roli „koordinátora“ a jeho úlohou je zajistit soulad mezi jednotlivými stanovisky (§ 37 odst. 3 starého stavebního zákona)“. Obdobně i v rozsudku ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. (...) Finální závěr, zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je plně v kompetenci stavebního úřadu“.

26. Soud nejprve konstatuje, že postup žalovaného (za situace, kdy bylo odvoláním zpochybněno závazné stanovisko I.) byl souladný se zákonem, neboť si žalovaný vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska I. od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (viz odst. 24 shora). Poté, co bylo Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu vydáno potvrzující závazné stanovisko, jenž opětovně deklarovalo, že zamýšlený záměr je nepřipustný, byl správný postup žalovaného, že na základě zjištění, že v dané věci byla vydána závazná stanoviska znemožňující vyhovění předmětné žádosti žalobců, dále nehodnotil odvolací námitky proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, které směřovaly proti hodnocení stavebního úřadu o tom, že daný záměr nenaplnuje další požadavky uvedené v ust. § 94o, ale zabýval se toliko posouzením, zda je stavební záměr souladný s citovanými závaznými stanovisky (§ 94o odst. 1 písm. c) stavebního zákona). Jelikož tomu tak v dané věci nebylo, aprobeval žalovaný postup stavebního úřadu, který žádost postupem ve smyslu ust. § 94p odst. 2 stavebního zákona zamítl. Za existence závazných stanovisek znemožňujících vyhovění předmětné žádosti žalobců, neměl stavební úřad ani žalovaný povinnost zabývat se tím, zda záměr splňuje i další podmínky stanovené v § 94o stavebního zákona, neboť podle ust. § 149 odst. 6 správního řádu platí, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Uvedená úprava vychází z požadavku na ekonomičnost správního řízení, kdy za stavu nemožnosti žádosti vyhovět, nemá být věc řešena nad rámec zjištění zásadní překážky vyhovění žádosti. Logicky se za uvedeného stavu žalovaný nebyl povinen zabývat dalšími odvolacími námitkami jdoucími nad rámec zjištění negativního závazného stanoviska vylučujícího žádosti vyhovět. Z uvedeného důvodu nemohlo dojít k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jak namítal žalobce (pozn. soudu: pouze žaloba žalobce uvedenou námitku obsahovala). Soud se dále postupem ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. zabýval námitkami dovozujícími nepřezkoumatelnost závazných stanovisek a jejich nesprávností, resp. nezákonností.
27. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 - 150, s ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, které je závazné pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je na jeho obsah a formu nutné přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí podle § 67 a 68 správního řádu. Zejména pak § 68 odst. 3 správního řádu, který stanoví náležitosti řádného odůvodnění. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavírá, že *obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí*.

28. Po přezkoumání předmětných závazných stanovisek dospěl soud k závěru, že namítanou nepřezkoumatelností netrpí. Z obou závazných stanovisek vyplývá konkrétní individualizace závěrů učiněných na základě řádně popsaného skutkového stavu věci. Závěry správních orgánů nemusí být podle okolností podrobnou odpovědí na každý jednotlivý argument účastníka řízení, přičemž odpověď na základní námitky může konzumovat i odpověď na dílčí a související. Další podrobnosti budou uvedeny v rámci řešení dalších jednotlivých žalobních námitek.
29. Podstatná část žalobních námitek směřovala proti posouzení spočívajícím ve zjištění rozporu předmětného záměru s územním plánem obce. Žalobci namítali, že pozemky, na nichž je záměr zamýšlen, jsou podle územního plánu určeny pro zastavení rodinnými domy. V územním plánu je uvedeno, že lokalita Z1 je určena pro obytnou výstavbu 18 rodinných domů, pozemek je dopravně napojitelný na navrženou místní komunikaci v trase účelové cesty a na inženýrské sítě. Dále namítali, že zamýšlená stavba je napojena na silniční dopravní komunikaci, na níž je napojený sousední rodinný dům č. p. X je tedy zřejmé, že napojení je dostatečné pro obsluhu rodinného bydlení. Uvedená komunikace byla několik měsíců v řadě užívána autobusy. Přes lokalitu vede „záhumenní cesta“, což odpovídá skutečnosti, přičemž záměr žalobců tuto nevyužívá a realizuje soukromou paralelní cestu s ohledem na nečinnost obce; realizací vlastního dopravního napojení žalobci nebrání obci v realizaci předvídané komunikace pro lokalitu. Žalobce dále namítal, že územní plán umožňuje v dané lokalitě bez dalšího realizovat navrženou stavbu, takže bude napojena na stávající účelovou komunikaci. Ve výkrese dopravního řešení je veřejná komunikace na pozemcích p. č. X, X, X a X označena jako účelová komunikace s tím, že zde není vůbec vyznačena v návrhu jako komunikace místní. V hlavním výkrese části dopravní infrastruktura územního plánu není v návrhu změna účelové komunikace na místní vyznačena, územní plán v části A.4.1. výslovně uvádí, že navržené místní komunikace jsou jednoznačně vymezeny pozemkem stavby a určeny navrženou funkční skupinou C a typem, který je zřejmý z výkresové části územního plánu. Tak tomu však není. Výklad učiněný orgány územního plánování, že stavba může být realizována až po vybudování místní komunikace na cizích pozemcích, není správná, územní plán takovou povinnost stavebníkům neukládá. Zamýšlený záměr plně vyhovuje parametrům, které jsou požadovány územním plánem. Navržená pojízdná plocha plní funkci veřejné komunikace, která zabezpečuje možné napojení lokality na veřejnou dopravní síť. Pro obsluhu lokality rodinných domů je navržená komunikace zcela dostačující a zabezpečuje plnou funkčnost dané plochy. K těmto námitkám uvádí soud následující.
30. Pokud jde o předmětovou lokalitu Z1, pak územní plán obsahuje mj. následující regulativy (v části A.3.3. Vymezení zastavitelných ploch a ploch přestavby): zajistit napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení a zajistit vyhovující vnitřní dopravní obsluhu. Na straně 10 textové části územního plánu, v kapitole koncepce veřejné infrastruktury, je mj. uvedeno, že v části Úsuší je zastavěná část dopravně obsloužena pouze místní komunikací, jejíž funkční zařazení je rovněž zřejmé z grafické části; navržená lokalita zástavby bude dopravně obsloužena prodloužením místních komunikací v trasách účelových; přímá dopravní obsluha stavebních pozemků bude předmětem řešení v podrobnější dokumentaci; navržené místní komunikace jsou jednoznačně vymezeny pozemkem stavby a určeny navrženou funkční skupinou C a typem, který je zřejmý z výkresové části územního plánu. Otázkou, zda záměr žalobců odpovídá úpravě obsažené v územním plánu, se věnovala obě závazná stanoviska. Jejich závěry převzal stavební úřad i žalovaný.

31. Soud zcela souhlasí s úvahami orgánů územního plánování vyjádřenými v závazných stanoviscích. Jak vyplývá z regulativů pro danou plochu, je třeba pro zamýšlený záměr zajistit napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení (z územního plánu vyplývá, že je plánovaná výstavba 18 rodinných domů) a zajistit vyhovující vnitřní dopravní obsluhu. Územní plán dále stanoví, že lokalita bude dopravně obsloužena prodloužením místních komunikací v trasách účelových.
32. Dopravní napojení zamýšleného rodinného domu je řešeno mimo rámec územního plánu, kdy se nejedná o dopravní obsluhu prodloužením místních komunikací a ani prostřednictvím účelové komunikace. Dopravní napojení předmětné stavby je řešeno využitím pozemku p. č. XB ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení a nikoliv prostřednictvím místní komunikace či komunikace účelové. V současnosti existující „polní“ cesta vede po pozemcích p. č. X, X (ve vlastnictví obce), p. č. XD, XE, XF, XG, XH a XI (ve vlastnictví jiných subjektů, než je obec). Podle pasportu dopravního značení místních komunikací pro obec X z roku 2017 se jedná o soukromou účelovou komunikaci (neuvedeno, zda se jedná o zpevněnou či nezpevněnou komunikaci, ovšem z fotodokumentace obsažené ve správním spise vyplývá, že jde o nezpevněnou komunikaci – „polní“ cestu). Podle vyjádření osoby zúčastněné na řízení původní „polní“ cesta má rozdílnou nivelitu než žalobci zamýšlená přístupová komunikace k RD.
33. Ze shora citovaných ust. § 18 odst. 2a 3 stavebního zákona vyplývá, že územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoj území, přičemž orgány územního plánování postupem podle stavebního zákona koordinují veřejné i soukromé záměry změn v území, výstavbu a jiné činnosti ovlivňující rozvoj území a konkretizují ochranu veřejných zájmů vyplývajících z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů. Jedná se o vyjádření požadavků na komplexní řešení účelného využití daného území. Územní plán v tomto směru obsahuje požadavek na účelné komplexní řešení dopravní obsluhy předmětné lokality v návaznosti na celkovou dopravní situaci v obci, a to tak, že pro zamýšlenou výstavbu je třeba zajistit napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení, přičemž je nutno vzít v úvahu, že se jedná o navrhovanou výstavbu celkem 18 rodinných domů (jedná se o největší možnou zástavbu lokalitu v rámci územního plánu) a dále je třeba zajistit vyhovující vnitřní dopravní obsluhu dané lokality. V návaznosti na to územní plán dále upřesňuje, že navržená lokalita zástavby bude dopravně obsloužena prodloužením místních komunikací v trasách účelových.
34. Zamýšlený záměr žalobců odporuje územnímu plánu, jak správně dovodily orgány územního plánování v závazných stanoviscích a poté i stavební úřad a žalovaný. Ve správní spisové dokumentaci je založeno situační schéma osazení RD M1/1000, 1:1 (jedná se o přílohu k žádosti společnosti ADATE o rozdělení pozemku, kde je dopravní řešení příjezdu k zamýšleným rodinným domům řešeno jiným způsobem než v žádosti žalobců. Bylo uvedeno rozdílné vnitřní dopravní obslužení dané lokality, bylo vymezeno veřejné prostranství, v jehož rámci měla být umístěna pozemní komunikace zpřístupňující jednotlivé budoucí stavební parcely). V rámci územního plánu obce v hlavním výkresu, ani ve výkresu dopravního řešení, není citovaná „polní“ cesta označena ani jako silnice, ani jako místní a ani jako účelová komunikace. Severním směrem od centra obce vede k dané lokalitě podle územního plánu (i pasportu) účelová komunikace navazující na předcházející silnici 3. třídy III/37910. Ve zmiňovaném pasportu dopravního značení místních komunikací pro

obec Úsuší je tato komunikace označena jako veřejně přístupná účelová komunikace, nezpevněná. Tato nezpevněná účelová komunikace byla v roce 2018 dočasně zpevněna pro účely nutného řešení objízdné trasy pro linkovou osobní dopravu, přičemž se jednalo o dočasné účelové řešení uzavírky silnic. Ve správním spise se nacházejí barevné fotografie zachycující stav této komunikace i příjezdové plochy ke stávajícímu rodinnému domu pořízené dne 3. 2. 2020. V prvostupňovém správním spise je založeno stanovisko obce ze dne 15. 8. 2019, v němž je uvedeno, že v důsledku zatížení nákladní autobusovou dopravou a působením přírodních vlivů došlo k celkovému poničení povrchu (vrstva asfaltového recyklátu bez adekvátních konstrukčních vrstev); stávající povrch a konstrukce této účelové veřejné komunikace je provizorní a není vhodný pro větší zatížení – podle předložených podkladů žádosti žalobců není navrženo žádné opatření řešící tuto situaci.

35. Soud se, jak shora již uvedeno, ztotožňuje s hodnocením vysloveným k této problematice v rámci závazných stanovisek, které byly následně převzaty do argumentace podstatné části odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu i žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího. Navrhované dopravní napojení předmětné stavby je totiž v rozporu s citovanými regulativy územního plánu stanovujícími povinnost zajistit napojení lokality na komunikační síť odpovídající lokalitě pro bydlení a zajistit vyhovující vnitřní dopravní obsluhu (viz odst. 32 a násl.). Výklad územního plánu ve vztahu k zamýšlenému záměru žalobců nebyl extenzivní, žalobci uplatněné odvolací námitky ani žalobní námitky v tomto směru nemohou vůči shora uvedeným závěrům obstát. Navržená stavba je v přímém rozporu s citovanými regulativy i s další citovanou částí územního plánu. V rámci územního plánu je akcentována komplexnost a účelnost řešení předmětné (pro obec nejrozsáhlejší) zástavbové lokality, přičemž rozhodování o rozvoji spravovaného území je základním právem obce a výkonem práva na územní samosprávu zaručeného Ústavou České republiky. Žalobní námitky týkající se nesprávnosti či nezákonnosti závazných stanovisek a z nich vyplývajících závěrů stavebního úřadu a žalovaného a týkající se nepřezkoumatelnosti stanovisek, resp. zmíněných rozhodnutí shledal soud nedůvodné.
36. V dalších žalobních námitkách žalobce namítal, že ze znění územního plánu nelze dovodit restriktivní závěr o tom, že navrhovaná stavba nesplňuje kritéria územního plánu ve smyslu konkrétního zdroje zásobování rodinného domu pitnou vodou. Záměr žalobců nebrání, aby byla rozšířena samostatná veřejná vodovodní síť, žalobci s tímto do budoucna počítají a i s napojením na příslušný vodovodní řad. V navrženém stavu dům vyhovuje kritériím pro zásobování pitnou vodou. V územním plánu je uvedeno, že možné zásobování veřejným vodovodem je ztíženo, vybudování vlastního zdroje pro pitnou vodu je tedy zcela logické a souladné s platným územním plánem. Žalobkyně namítala, že obec nečiní žádné kroky k tomu, aby došlo k realizaci rozšíření vodovodní sítě. Tato síť nebyla zahrnuta do výkresu veřejně prospěšných staveb, nelze ji tedy bez souhlasu dotčených vlastníků realizovat. K těmto námitkám uvádí soud následující.
37. Pokud jde o regulativ ve vztahu k zásobování pitnou vodou, pak k dotčené lokalitě je pouze stanoveno, že zástavba v lokalitě musí respektovat trasu navrženého vodovodního přívaděče BOV. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že záměr žalobců není v rozporu s uvedeným regulativem.
38. Pokud jde o ostatní části územního plánu, pak z nich vyplývá následující: 1) v kapitole zásobování pitnou vodou (A.4.2 technická infrastruktura; koncepce rozvoje) je uvedeno, že v současné době je obec zásobována pitnou vodou z vlastního zdroje, jenž je situován severozápadně od části Úsuší, kde je jímací studna. U studny je provedena úprava vody.

Vydatnost prameniště je vzhledem ke skalnatému podloží nízká, což má za následek nedostatek vody v suchém období, kdy se musí pitná voda do obce dovážet. Část Čížky není zásobována z veřejného vodovodu a pro zásobování nemovitostí se používají vlastní studny. V návrhu územního plánu se uvažuje s rozšířením vodovodní sítě pro plánovanou výstavbu v části Úsuší a s rozšířením vodovodu do části Čížky. Územní plán dále uvádí, že se vzhledem ke zvýšenému odběru vody v současné době připravuje posílení stávajícího prameniště vybudováním další jímací studny a jímacích zářezů v lesním porostu u stávajícího prameniště. 3) v budoucnu se uvažuje s posílením vodních zdrojů obce odběrem z plánovaného Brněnského oblastního vodovodu (nyní Vírského oblastního vodovodu), jehož trasa je plánována v severní části nad obcí Úsuší ve vzdálenosti cca 60-80 m od plánované zástavby Z1; v současnosti není tato větev VOV zařazena v blízké budoucnosti do výstavby. 4) v rámci dostavby obce podle územního plánu bude provedeno rozšíření vodovodní sítě současně s plánovanou zástavbou rodinnými domy s respektováním stávající zástavby a zařízení obce za dodržení ochranných a bezpečnostních pásem stávajících inženýrských sítí. V části C.7.4 koncepce technické infrastruktury; zásobování pitnou vodou je obdobně uvedeno, že ve výhledu se uvažuje s rozšířením vodovodní sítě pro plánovanou výstavbu v Úsuší a rozšířením vodovodu do části Čížky a Čížky zámček. Vzhledem ke zvýšenému odběru vody se v současné době připravuje posílení stávajícího prameniště vybudováním další jímací studny a jímacích zářezů v lesním porostu u stávajícího prameniště. V budoucnu se uvažuje s posílením vodních zdrojů obce odběrem z plánovaného Brněnského oblastního vodovodu, nyní Vírského oblastního vodovodu, jehož trasa je plánována v severní části nad obcí Úsuší ve vzdálenosti cca 60-80 m od plánované zástavby Z1. V současnosti není tato větev VOV zařazena v blízké budoucnosti do výstavby. Dále je uvedeno, že pro plánované lokality určené k zástavbě podle územního plánu obce budou prováděny dostavby vodovodu s napojením na vybudované rozvody s vystrojením sítě podle předchozího popisu.

39. Pokud jde o skutkový stav vzhledem k uvedené námitce, není mezi účastníky řízení sporu o tom, že stavba rodinného domu má být zásobována pitnou vodou z individuálního zdroje (studny), plánována je i možnost napojení na v budoucnu vybudovanou veřejnou vodovodní síť, k jejímuž rozšíření do předmětné lokality k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo. Žalobci disponují platným oprávněním od příslušného vodoprávního úřadu využívat na jejich pozemku umístěnou studnu. Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení nerozpoukají tvrzení žalobce o tom, že žalobci jsou připraveni se poté, co bude provedeno prodloužení vodovodního řádu, se na něj připojit a že jejich záměr nebrání trase budoucího rozšíření vodovodní sítě. V rámci jednání zástupce obce k této problematice mimo jiné uvedl, že v případě, pokud by se každá v lokalitě zvažovaná nemovitost měla napojit na vlastní studnu, mohlo by to ovlivnit centrální zdroj vody pro obec.
40. Pokud jde o obsah závazných stanovisek k dané problematice, které byly stavebním úřadem a následně žalovaným převzaty, pak z nich vyplývá, že požadavky stanovené v koncepci rozvoje obce podle územního plánu v kapitole technická infrastruktura, koncepce rozvoje, zásobování pitnou vodou je stanovený požadavek na rozšíření vodovodní sítě současně s plánovanou zástavbou rodinnými domy. Navržené individuální řešení zásobování pitnou vodou pro jeden rodinný dům je rozporné s uvedenou podmínkou, tedy že k rozšíření vodovodní sítě má dojít současně s plánovanou zástavbou rodinnými domy.
41. Soud s uvedenými závěry správních orgánů souhlasí, přičemž ze znění územního plánu v části, jak byl citován, vyplývá snaha obce z hlediska tehdejšího nedostatku pitné vody v letních měsících pokračovat v pracích na posílení stávajícího prameniště, ve vzdálené

budoucnosti se uvažuje o posílení vodovodních zdrojů z Brněnského (Vírského) oblastního vodovodu. Rozšíření vodovodní sítě pak má být provedeno současně s dostavbou obce podle územního plánu. Z uvedené textace územního plánu vyplývá vůle obce řešit i otázku zásobování pitnou vodou nově navržených lokalit komplexně, tak aby byla zajištěna dodávka pitné vody do všech částí obce. Soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že bytí žalobci deklarují připravenost napojit se na v budoucnu prodlouženou vodovodní síť, navrhované řešení zásobování pitnou vodou z individuálního zdroje je v rozporu se stanovenou koncepcí rozvoje obce podle územního plánu. V tomto ohledu tedy argumentace žalobců o připravenosti zásobování pitnou vodou rodinného domu prostřednictvím studny na jejich pozemku není důvodná, neboť byl správně zjištěn rozpor předmětného záměru s koncepcí rozvoje obce podle územního plánu. Vznesené námitky k této problematice proto nejsou důvodné.

42. Žalobkyně dále namítala, že její záměr má v mezním sousedství zrealizovanou a zkolaudovanou stavbu rodinného domu Ú. č. p. X, na pozemku p. č. X; jelikož jde o stavbu ve stejné lokalitě, měly by pro ni platit totožné podmínky a žalobkyně se domáhá rovného přístupu, který jí byl odepřen. K této námitce uvádí soud následující.
43. Je pravda, že právní řád chrání legitimní očekávání svých adresátů (srov. zejména § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a důvěra v ustálený výklad práva státními orgány podléhá ústavní ochraně [nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 296/01 ze dne 26. 11. 2002 (N 145/28 SbNU 287) či sp. zn. I. ÚS 2373/07 ze dne 27. 3. 2008 (N 62/48 SbNU 949)]. Nezákonná praxe však legitimní očekávání podle judikatury zakládat nemůže (rozsudek Soudu prvního stupně ve věci Cheminova A/S a další proti Komisi ze dne 3. 9. 2009, T-326/07 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, čj. 6 Ads 88/2006-159, č. 2059/2010 Sb. NSS).
44. Skutečnost, že v sousedství měla být již dříve zrealizována a zkolaudována stavba rodinného domu neznamena bez dalšího porušení legitimního očekávání žalobkyně. K uvedené stavbě nebyly žalobkyní předloženy žádné konkrétní podklady, navíc z vyjádření starosty obce vyplynulo, že zrealizovaná sousední stavba měla být zamýšlena a prezentována jako jediná (viz odst. 10). I pokud by se jednalo o zcela totožný projekt a totožné podmínky, pak jediné potenciálně nezákonné rozhodnutí nemůže založit legitimní očekávání. Žalovaný ve věci postupoval správně, neboť při zjištění nemožnosti umístit zamýšlenou stavbu z důvodu negativního závazného stanoviska orgánu územního plánování předmětnou žádost žalobců zamítl.

V. Závěr a náklady řízení

45. Na základě shora zjištěných skutečností a úvah soud shledal obě projednávané žaloby nedůvodné, proto je výrokem pod bodem I. tohoto rozsudku zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud postupem ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch neměl. Žalobci nebyli před soudem úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak, jakožto úspěšnému účastníkovi řízení, právo na náhradu nákladů řízení příslušelo. Náklady řízení mu však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti. O nákladech osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., dle něhož má osoba zúčastněná na řízení

právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení žádná povinnost osobám zúčastněným na řízení uložena nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 8. 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu